

Εορτή για το 1821 στην Πατριαρχική Σχολή

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Πραγματοποιήθηκε, παρουσία του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, στην Πατριαρχική Ιερατική Σχολή του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων η εκδήλωση για την επέτειο της 25ης Μαρτίου 1821. “Ας παραδειγματιστούμε από τα ηρωικά γεγονότα που σήμερα ξαναθυμόμαστε και γιορτάζουμε και ας μιμηθούμε το θυσιαστικό πνεύμα που οι πρόγονοί μας επέδειξαν στα πεδία των μαχών και όχι μόνο, έτοιμοι να αντισταθούμε απέναντι στη φθορά και τη διάλυση. Ο κόσμος πάντοτε γνώριζε κρίση, δυστυχία, πόλεμο. Ο Αδάμ στέναζε πριν από τον ερχομό του Λυτρωτή στη γη και την γλυκιά αυτή ημέρα της Άνοιξης η καλή είδηση ήρθε από τον ουρανό στη γη.. Η Ελλάδα μας, που κι αυτή μέσα από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες πορευόταν και πορεύεται, λες κι είναι γεννημένη για τους άθλους, κι αυτή σήμερα ευφραίνεται και χαίρει με την βέβαιη πεποίθηση ότι οι σκλαβιές αφού πραγματοποιήσουν το έργο τους, φεύγουν” ανέφερε μεταξύ άλλων στον πανηγυρικό της ημέρας ο φιλόλογος και καθηγητής της Σχολής κ. Μιχαήλ Κεχαγιάς.

Αναλυτικά το δελτίο τύπου που εξέδωσε η Αρχιεπισκοπή:

Τό ἑσπέρας τῆς Δευτέρας, 12ης/25ης Μαρτίου 2019, ἔλαβε χώραν σχολικὴ ἑορτὴ διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1821, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Σιών Πατριαρχικὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τοῦ Πατριαρχείου.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπικοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Προέδρου τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας καὶ ἄλλων Ἀγιοταφίτων Πατέρων καὶ ἐτίμησεν ὡσαύτως ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρῆστος Σοφιανόπουλος, μέλη τοῦ Προξενείου καὶ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας καὶ Ἕλληνες προσκυνηταὶ καὶ μονάζουσαι τοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ ἑορτὴ περιέλαβε προλόγισιν τοῦ Σχολάρχου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου, τὸν πανηγυρικὸν λόγον τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ Φιλολόγου καθηγητοῦ κ. Μιχαὴλ Κεγαγιᾶ ὡς ἔπεται:

“Μακαριώτατε, Εκλαμπρότατε κύριε Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος στα Ἱεροσόλυμα, Σεβασμιώτατε Πρόεδρε τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Σεβαστοὶ Πατέρες, Κυρίες & Κύριοι, Σπουδαστές τῆς Ἀγίας Σιών

Μεγάλῃ γιορτῇ σήμερα κι ευλογημένη μέρα,

Ο ἅγιος Τριαδικὸς Θεός, ὅταν ἦρθε το πλήρωμα το χρόνου καὶ ἐπρόκειτο νὰ κατασκευάσῃ θρόνον γιὰ τὸν εαυτὸ Του στὴ γῆ, ἐπλάσε τὸν θρόνον Του ὅπως ακριβῶς ἐπεθύμησε καὶ τὸν στόλισε τόσο πολὺ, ὥστε ὅλη ἡ κτίσις νὰ δοξάζει. Καὶ φυσικὰ ὁ θρόνος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν Αειπάρθενο Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Το ἐξαιρετικὸ που ἔχει ἡ Παναγία μας περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ πλάσματα καὶ ἀποτέλεσε τὸ σκεῦος ἐκλογῆς εἶναι ἡ στολὴ τῆς θεότητος, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰσαάκ τὸ Σύρο, δηλ ἡ ταπεινοφροσύνη το Χριστοῦ μας. Ἡ ταπεινοφροσύνη αὐτή, που εἶναι ἀπερίγραπτος καὶ ἀνερμήνευτος, ὅπως θὰ μας πει ὁ ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης, εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ αὐτὴν που ἔχουν οἱ ἅγιοι, καὶ ὡς ποσότητα καὶ ὡς ποιότητα. Γι αὐτὸ καὶ ἐνώπιόν τῆς υποκλίνεται «πάσα ἡ κτίσις».

Ο ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, σὲ μιὰ υποσημείωση στὸ ἔργο του «Ἀόρατος Πόλεμος» μάς λέει πῶς, κι ἂν τὰ ἐννέα τάγματα τῶν ἀγγέλων ἐπέφταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, κι ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γινόντουσαν κακοί, καὶ ἂν τὰ λοιπὰ κτίσματα ἀποστατούσαν καὶ ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴ φυσικὴ τάξη που ἔθεσε ὁ Δημιουργός, ἂν ὅλα

αυτά συνέβαιναν, δεν θα ήταν αρκετά να λυπήσουν τον Θεό, γιατί υπήρχε η Θεοτόκος, που τον αγάπησε τόσο πολύ, υπάκουσε στο θέλημα Του και έγινε χωρητική και δεκτική όλων των χαρισμάτων που διαμοίρασε στην κτίση. Ένας κόσμος δεύτερος, ασύγκριτα υπέρτερος από τον αισθητό και νοητό κόσμο. Επίσης μας λέει ότι ο αισθητός και νοητός κόσμος έγινε για την Παναγία, και η Παναγία για τον Χριστό. Κατά τη διάρκεια του Ευαγγελισμού ο αρχάγγελος αισθανόταν την ανωτερότητα της Υπεραγίας Θεοτόκου, ενώ το ίδιο αισθανόταν και η Παναγία μας. Τα λόγια της και η απορία της προ του Γαβριήλ δεν έκρυβαν καμία ολιγοπιστία ή αμφιβολία, όπως συνέβη στην περίπτωση του προφήτου Ζαχαρίου για παράδειγμα, αλλά ως προϊσταμένη του ζητούσε τον τρόπο που θα γινόταν η ανατροπή της φυσικής τάξεως, ανατροπή που μπορούσε να πραγματοποιήσει μόνον ο ανώτερος της Θεοτόκου, ο Χριστός. Αυτά μας λέει ο γέρων Αρσένιος ο Αγιορείτης στον εγκωμιαστικό του λόγο «Η μεγαλοσύνη της Θεοτόκου» και συνεχίζει: «Όταν τέλος έπεσε φως άπλετο στην όλη ιερή υπόθεση, τότε η Θεοτόκος έδωσε την απάντηση στον αρχάγγελο και είπε «Ίδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου».

Κι όπως η δουλεία που ζούσε το ανθρώπινο γένος στον κοινό εχθρό όλων, τον θάνατο, ρίζα του οποίου είναι η υπερηφάνεια, (το αντίθετο δηλαδή από αυτό που έφερε μέσα της η Παναγία) έλαβε τέλος με τον Ευαγγελισμό, έτσι και το ξέσπασμα της ελληνικής Επανάστασης, το άλλο μεγάλο γεγονός, το εθνικό, που γιορτάζουμε σήμερα παράλληλα με τον Ευαγγελισμό, έδωσε τέλος στο πηχτό σκοτάδι της καταραμένης σκλαβιάς 400 χρόνων. Και τι είναι η ιστορία; Είναι μία ευθύγραμμη αδιάκοπη πορεία μέσα από την πτώση αλλά και την ανάσταση στην τελική νίκη, στην κατάργηση του χρόνου και στη βίωση του ανακαινισμένου κόσμου της Βασιλείας του Θεού.

Τα γεγονότα είναι λίγο-πολύ γνωστά. Ο Νεοελληνικός Διαφωτισμός με εξέχοντες εκπροσώπους προσωπικότητες όπως ο Ευγένιος Βούλγαρης, ο Αδαμάντιος Κοραΐς, ο Ρήγας Φερραίος, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός αποτέλεσε ήδη από το 18^ο αι. το ιδεολογικό υπόβαθρο για την προετοιμασία της Επανάστασης. Διάφορα Κινήματα με σημαντικότερο τα Ορλοφικά, έμελλε να αποτύχουν και καταπνίγηκαν στο αίμα.

Με την ίδρυση όμως της Φιλικής Εταιρείας το 1814 και την κήρυξη της επανάστασης στις παραδουνάβιες ηγεμονίες εισερχόμαστε στην τελική φάση πριν από τη μεγάλη Επανάσταση του 1821, η οποία οδήγησε στην ίδρυση του ανεξάρτητου ελληνικού Κράτους στις 3 Φεβρουαρίου 1830.

400 χρόνια σκλαβιάς. Αντιλαμβάνεται κανείς- αν αναλογιστεί το μέγεθος της συμφοράς - ότι δεν επρόκειτο για μια απλή δοκιμασία. Γενεές ολόκληρες Ελλήνων γεννιούνταν και πέθαιναν σκλάβοι. Συχνά οδηγούμαστε στα έσχατα όρια των αντοχών μας. Αυτό βίωναν και σίγουρα σκέφτονταν οι πρόγονοί μας όταν βρίσκονταν στην καθημερινή τους ζωή αντιμέτωποι με το παιδομάζωμα και τον εξισλαμισμό, τη βίαιη αρπαγή και την αδικία, τη συκοφαντία, τέλος τον οικτρό θάνατο και το μαρτύριο για του Χριστού την πίστη την αγία. Αυτό αλλά και πολύ περισσότερο ακόμη βίωνε η ανθρωπότητα πριν από την αναγγελία της καλής είδησης του ερχομού του Μεσσία από τον αρχάγγελο στην Παναγία. Τέτοιες δύσκολες στιγμές- και τραγικές ακόμη- συχνά καλείται ο άνθρωπος να

αντιμετωπίσει ως μοναδική και αυτεξούσια υπόσταση, αλλά και έθνη ολόκληρα και κοινωνίες. Αρκεί μόνο να κοιτάξουμε τον κόσμο γύρω μας- αυτό το κόσμημα, το στολίδι, που ο Θεός λίαν καλώς εποίησε και οι άνθρωποι μετατρέψαμε σε κοιλάδα θανάτου.

Τέτοιες περιστάσεις το έθνος χρειάστηκε να περάσει πολλές και ο καθένας μας στη ζωή του, όταν βρισκόμαστε μπροστά στα μεγάλα προβλήματα και αδιέξοδα της υπάρξεως. Και σε εθνικό επίπεδο τέτοιες στιγμές και τώρα η πατρίδα μας καλείται να διέλθει. Ο ελληνικός λαός στενάζει κάτω από το βάρος της οικονομικής- κακώς λεγομένης- κρίσεως και μιας τυραννίας όχι ξένου κατακτητή, αλλά διαφορετικού είδους και ύπουλης μορφής.

Δρέπουμε εν πολλοίς τους καρπούς των επιλογών μας. Θα κάνουμε τον κανόνα μας, έχοντας το χρέος να παραμείνουμε στραμμένοι προς τον ουρανό, από όπου η λύτρωση μπορεί να έρθει. Μεμφόμενοι τον εαυτό μας για την ευθύνη που του αναλογεί, επειδή για χρόνια τρεφόμασταν με τα ιδεώδη της καλοπέρασης και του νεοπλουτισμού, ενός άκοπου κυνηγιού του εύκολου κέρδους. Επειδή αποστραφήκαμε τις ρίζες μας και την παράδοση των Πατέρων μας έχοντας προσκολληθεί στην επιφάνεια των πραγμάτων, προσηλωμένοι σε ένα δυτικόφερτο μοντέλο ζωής συχνά προτεσταντικό, ακόμη και στους κόλπους ημών των χριστιανών. Ακόμα και τώρα, αγνοώντας το σωτήριο νόημα της πίστης μας, δεν παύουμε οι περισσότεροι να προσεγγίζουμε τον Θεό στοχεύοντας σε μια άνετη και ατάραχη ζωή, επιζητώντας επίγεια άνεση και εξασφάλιση.

Κι έπειτα ήρθε το θαύμα, αφού για τέτοιο πρόκειται. Επαναστατικές εστίες ξέσπασαν το Μάρτιο του 1821 σε διάφορα σημεία της Πελοποννήσου και στη συνέχεια στη Στερεά Ελλάδα, την Κρήτη, τα νησιά του Αιγαίου, τη Θεσσαλία, την Ήπειρο, τη Μακεδονία, τη Θράκη, ενώ επαναστατικές κινήσεις έγιναν και στη Μ. Ασία και την Κύπρο. Το θαύμα της ελληνικής Επανάστασης των φτωχών Ελλήνων συνεκλόνησε την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο και ώθησε αμέτρητους ξένους να σπεύδουν στην ταπεινή γωνιά αυτή του κόσμου για να βοηθήσουν τους επαναστατημένους, προσφέροντας κι αυτοί τη ζωή τους σε πολλές περιπτώσεις.

Κι είναι αυτά τα θαύματα κι αυτές οι ανατροπές εκεί που μοιάζουν όλα χαμένα που μπορούν να αποτελέσουν τους μυστικούς χώρους του πνεύματος όπου θα συναντηθούμε με τα μεγάλα ερωτήματα, προβλήματα και αδιέξοδα της ζωής και σε μια πορεία από τον απόλυτο όλεθρο στην θεία μακαριότητα, το φιλικό χέρι του Θεού θα «έξάγει ήμᾶς εἰς ἀναψυχήν». Αν πάρουμε τη σωστή στάση και θεωρήσουμε τη δυσκολία που ζούμε σήμερα ως μια σοβαρή ευκαιρία επαναπροσδιορισμού των αξιών μας και αυτοπροσδιορισμού μας απέναντι στη ζωή, θα δούμε ότι πολλά καλά μπορούν να γεννηθούν.

Ας παραδειγματιστούμε από τα ηρωικά γεγονότα που σήμερα ξαναθυμόμαστε και γιορτάζουμε και ας μιμηθούμε το θυσιαστικό πνεύμα που οι πρόγονοί μας επέδειξαν στα πεδία των μαχών και όχι μόνο, έτοιμοι να αντισταθούμε απέναντι στη φθορά και τη διάλυση.

Ο κόσμος πάντοτε γνώριζε κρίση, δυστυχία, πόλεμο. Ο Αδάμ στέναζε πριν από τον ερχομό του Λυτρωτή στη γη και την γλυκιά αυτή ημέρα της Άνοιξης η καλή είδηση ήρθε από τον ουρανό στη γη.. Η Ελλάδα μας, που κι αυτή μέσα από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες πορευόταν και πορεύεται, λες κι είναι γεννημένη για τους άθλους, κι αυτή σήμερα ευφραίνεται και χαίρει με την βέβαιη πεποίθηση ότι οι σκλαβιές αφού πραγματοποιήσουν το έργο τους, φεύγουν.

Βλέπουμε στους βίους των αγίων Μαρτύρων ότι οδηγούνταν στους τόπους εκτέλεσής τους, στα μαρτύριά τους και με χαρά πολλές φορές -πράγμα αδιανόητο για τη λογική και απροσπέλαστο από αυτήν. Και είναι σ' αυτές τις αδιέξοδες καταστάσεις που διψασμένοι για ζωή και ανάσταση γινόμαστε δεκτικότεροι του θείου ελέους. Και είναι σε αυτές τις στιγμές της απόλυτης αδυναμίας που η προσευχή μας καθαίρεται από παντός αλλοτρίου και φτάνει στην καθαρότητα, όπως θα μας πει ο γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ.

Γι' αυτό ακριβώς είμαστε πεπεισμένοι, είμαστε βέβαιοι και είμαστε υποχρεωμένοι να κρατήσουμε πολύ σφιχτά αυτήν την πίστη, ότι μετά την άρση του σταυρού μας η Ανάσταση θα ακολουθήσει. Κι αυτή η σταθερότητα ίσως να ισοδυναμεί με μαρτύριο, εν μέσω θυέλλης ισχυράς όπου καταποντίζονται τα πάντα, η δύναμη όμως του Κυρίου ουδέποτε δαπανάται...».

ἀπαγγελίαν ποιημάτων καὶ ἀνάγνωσιν ἀποσπασμάτων καὶ ἐκτέλεσιν ᾠμάτων καὶ παρουσίαισιν σκέτς ὑπὸ τῶν μαθητῶν, τῇ καθοδηγήσει καὶ διευθύνσει τῶν καθηγητριῶν τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου.

Εἰς τὰ ἄνω δρώμενα ἐπαρουσιάσθησαν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἐπὶ ὀθόνης τὰ δεινὰ τοῦ

ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ τετρακόσια ἔτη ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Ὀθωμανικῆς κατοχῆς, οἱ ἀγῶνες τῶν πατέρων ἡμῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἡ πνευματικὴ στήριξις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ὀκταετίαν ἄχρις ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ δημιουργίας ἀνεξαρτήτου κράτους, διὰ ζωὴν ἐν ἐλευθερίᾳ, προόδῳ καὶ εὐημερίᾳ.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς ἐορτῆς, ὁ Μακαριώτατος καὶ ὁ κ. Γενικός Πρόξενος ἐπήνεσαν τοὺς καθηγητὰς καὶ τοὺς μαθητὰς διὰ τὴν ἀρτίαν ἀπόδοσιν, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε συναισθήματα ἐθνικῆς συγκινήσεως καὶ ὑπερηφανίας καὶ πόθον κατακτήσεως τοῦ ἀγωνιστικοῦ ἥθους τῶν ἐτῶν τοῦ 1821.